

KRÁLÍCI V ŘÍŠI DIVŮ

Justýna mi nejprve udělala školicí den. Ono to totiž není jen tak, přijít si a hned prodávat. Zrovna módu! (*A helemese, už to z ní leze...*) Učila mě pracovat s kasou a předváděla druhy materiálů.

Prý je taky nezbytné, abych se vyznala mezi všemi těmi regály...

Hned zkraje mě postavila před konzolu s visícím oblečením a řekla, že to je ŠTENDR. A pak mě vyzvala, ať jí ukážu, kde začíná a končí jeden LÚK.

Koukala jsem na ni a ona se rozesmála. Ale jen na chvíli. Hned znovu zvažněla, aby mi vysvětlila, že není JEDNO, kam třeba TENHLE svetr pověším.

Má svý místo! Za kabátem a před košilí. A ví to jistě, protože ji to naučili v Itálii.

Jeden look znamená kombinaci všech ladících kousků, které si žena oblékne v jednom outfitu. (Jenže pro mě bylo tenkrát i slovo OUTFIT ruskou vesnicí.) Pořadí oblečků na štendru, tedy ten look, začíná tím, co se obléká až navrch, tedy kabátem nebo bundou, a pokračuje svetrem, tričkem, kalhotami či sukní...

„Vždyť to takhle nikde nevidám!“ namítala jsem.

„Taky nenakupuješ v Pařížský!“

„A proč by vadilo, kdyby se začínalo košilí? A kdyby se *lúku* říkalo třeba souprava?“

Nebo co kdybychom se my tady v Čechách na lúky vysraly a navěsily to tam třeba podle barev?

Nic. Šéfka mi dál zaníceně kladla na srdce tahle pravidla uspořádání obchodu, kde zkrátka všechno má své místo a právě TADY to nevisí jen tak, pro srandu králíkům, jak v závěru dodala.

Když mi pak představovala jednotlivé materiály, nechyběl ani králík.

Připadala jsem si jak v říši divů, obzvláště když vešla nějaká madam, aby utratila nehoráznou sumu za něco, co by jinde sehnala taky, navíc za setinu ceny.

Jenže tady jde o značku! To jsem se naučila hned první den. Jen mi vrtalo hlavou proč.

Když mě pak Justa začala učit rusky, sebrala jsem se a odešla na kafe. Bylo toho na mě moc: kasa, *lúky*, filfeny... Ještěže všechno tohle bláznění kolem značek a módy mě odjakživa mýjelo. Nosím si své laciné kousky bez nášivky a doma navlíknou pohodlné tepláky. Večer sebou plácnu na gauč a nic mi nechybí. Už jsem zas ve svém nemódním mateřském světě.

Jenže potom zapnu počítač a první, co na mě z internetu vyskočí, je jakýsi citát:

„Ženy, které nejsou pyšné na své šaty, bývají pyšné na to, že nejsou pyšné na své šaty.“

Pche. Asi veršotepec z Pařížský!

VYGUMUJ SI MOZEK!

Mám za sebou druhou zaškolovací lekcí v obchodě s drahou značkovou módou.

A přestože jsem k té práci už přičichla a orientovala se líp než poprvé (i když Justýna si to teda nemyslí), nepřestávají mě udivovat manýry bohatých dam.

Justa mě školila na praktickém příkladu – vžila se do role zákaznice, a to prý typické, aby otestovala mou odolnost vůči ignoraci, aroganci a snobství. *Kdo to sem proboha chodí?!*

Vešla a neodpověděla mi pozdrav.

„Dobry den!“ zopakovala jsem hlasitěji. Koukala na mě spatra a ušklíbala se.